

Pokud v poukazu stížnosti na dům t. zv. G-ský jest spatřovati námitku, že k záboru st-lova domu nebylo lze přikročiti, poněvadž v Š. jest jiný vhodnější dům pro umístění státní měšťanské školy, jest stížnost na omylu, domnívá-li se, že by okolnost tato, i kdyby odpovídala skutečnosti, mohla podle § 1, odst. 1 zák. č. 304/21 býti překážkou pro zábor domu; neboť slovům »pokud není vhodných místností« cit. § 1 rozuměti sluší jen tak, že zabrání jest přípustno, jestliže nejsou vhodné místnosti k dispozici toho účelu, pro nějž se zabrání má státi. Že by pak obec Š. měla již k dispozici vhodné místnosti pro státní měšťanskou školu, pro niž došlo k zabrání st-lova domu, ani stížnost netvrdí ani ze spisů nevychází. St-l sleduje tudíž svou námitkou toliko účel, převaliti břímě, jež zák. č. 304/21 majiteli budov ukládá, na osoby jiné, k čemuž však podle zák. oprávněn není. — — —

Namítá-li pak st-l mimo to, že dům G-ský by se dal menším nákladem upravit pro školské účely než dům zabraný, snaží se jako důvod pro vyloučení domu ze záboru uplatňovati zájem veřejný. Ochrana zájmů veřejných jest však svěřena výlučně úřadu, a není st-l, jemuž na ochranu veřejných zájmů nepřísluší nijaká ingerence, ke stížnosti v tomto směru vůbec legitimován.

K ostatnímu obsahu stížnosti zaujal nss toto stanovisko:

Již v řízení správním uplatňoval st-l, že dům koupil proto, aby se do něho nastěhoval, poněvadž ho nutně potřebuje pro sebe, neboť jednak byt v druhém domě o 3 pokojích a kuchyni nepostačuje pro jeho rodinu, sestávající z osmi dospělých členů, jednak je nucen obchodní místnost, které dočasně v druhém domě používal, na základě starší smlouvy ponechat svému nájemníku Leopoldu D. a že se do domu zabraného hodlal nastěhovati, jakmile se uvolní odchodem dosavadního nájemníka Morice G., což se mělo státi 1. září 1922. Uvedl tedy st-l v podstatě, že jeho byt v druhém domě není jeho bytem trvalým, nýbrž že ho užívá jenom dočasně. Námitku tohoto obsahu učinil st-l již ve svém odvolání proti rozhodnutí první instance a činí ji i nyní ve stížnosti.

Tato námitka není však důvodná.

Zákon č. 304/21 vylučuje ovšem v § 1, odst. 3, č. 3 ze zabrání jediný trvalý byt vlastníka, ale za trvalý byt může se pokládati jedině ten, ve kterém někdo skutečně bydlí, anebo byt, jenž jest jediným, ve kterém jest mu následkem jeho právní situace možno bydleti, čili byt, na nějž jest někdo výlučně odkázán.

Toho v daném případě není. Druhý dům jest také majetkem st-lovým a st-l i v domě tomto za trvání záborového řízení skutečně bydlel, i jest tedy jeho jediným trvalým bytem jeho byt v nezabraném domě a nikoli v zabraném domě.

Bylo tedy zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3208.

Policie (Slovensko): O zřizování státních úřadů policejních.

(Nález ze dne 4. února 1924 č. 1875.)

V ě c: Julius S. v P. proti županu župy Šarišské stran zákazu nositi stejnokroj.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Měšťanosta města Prešova výměrem z 26. října 1921 nařídil, že policejní městští úředníci, mezi nimi st-1, nesmí napříště nositi stejnokroj ani v úřadě ani na ulici ani v soukromé společnosti. Toto nařízení odůvodnil tím, že je v městě státní policie, že státní policejní zaměstnanci vykonávají státně-policejní práce, městské civilní policejní práce pak civilní policejní úředníci.

Tento výměr potvrdil župan šarišský v pořadí instančním. Odůvodnění zní:

»Ponevác platnosť mestských štatút je vyzdvihnutá, rozhodovať nad tým, či volakto je opravený nosiť rovnošatu alebo nie, rozhoduje náčelník úradu a jeho uzavretie je spravne, lebo jeden vyzdvihnutý úradník, aby obecenstvo do omylu uvedené nebolo, rovnošaty nosiť nemôže.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Důvody žal. úřadu týkají se dvou momentů: jednak příslušnosti měšťanosty k vydání sporného výměru, jednak merita nařízení v něm obsaženého.

V směru prvném dovolává se úřad toho, že platnost městského statutu jest zrušena. Tomu podle souvislosti lze rozuměti jen tak, že pozbylo platnosti ustanovení statutu, podle kterého byl jiný orgán než měšťanosta příslušný k rozhodování o otázkách, týkajících se služebního poměru městských policejních úředníků. Poněvadž v tomto směru výměr I. stolice žal. úřadem potvrzený dovolává se toho, že v Prešově je státní policie, která převzala státně-policejní funkce dříve obstarávané policií městskou, sluší za to míti, že žal. úřad vycházel z předpokladu, že předpisy statutu týkající se služebních poměrů městských zaměstnanců policejních pozbyly platnosti tím, že v Prešově zřízena byla policie státní. Tento právní předpoklad jest však zřejmě mylný. Ve smyslu zák. z 16. března 1920 č. 165 Sb. jest ovšem vláda zmocněna zřizovati státní úřady policejní, kdekoliv toho uzná potřebu. Podle § 5 t. zák. vyhlašuje zřízení státního policejního úřadu ministerstvo vnitra předem ve Sbírce zákonů a nařízení. Takovéto vyhlášení o zřízení státního policejního úřadu v Prešově však v době vydání výměru I. stolice ani v době nař. rozhodnutí ještě ve Sbírce uveřejněno nebylo. O zřízení policejního komisařství v Prešově vydána byla teprve vyhláška z 15. září 1923 č. 183 Sb. a to s dodatkem, že účinnosti nabývá dnem 1. října 1923. Poněvadž tedy rozhodnutí v prvé části založeno jest na mylném předpokladu právním, bylo je zrušiti jako nezákonné, aniž soud pokládal za potřebné v tomto stadiu ještě zkoumati důvodnost závěru, který úřad z tohoto předpokladu vyvodil. Nemohl také zabývati se toho času meritorní stránkou nař. rozhodnutí. Podotýká jen, že odůvodnění nař. rozhodnutí v tomto směru je naprosto nesrozumitelné, ježto ani z rozhodnutí samého ani z jeho souvislosti se správními spisy nss-u předloženými není možno poznati, v jakém logickém vztahu s daným případem jest poukaz, že úředník suspendovaný (vyzdvihnutý) stejnokroj nositi nemůže.